

турче, това имъ правѣше на селянитѣ. Аманъ бѣха викнали селянитѣ отъ Керимчето. А Калешъ Димко тогай най се бѣше заелъ съ наше село, санкимъ съ майката и съ таткото на дѣвойката. Ама не даваха му я. Сами турцитѣ — бейове и други — като знаяха защо е излѣгалъ Калешъ Димко комита и като му се бѣха убояли, па като го и милуваха, оти е юнакъ, думаха на наше село, да рѣчеме на Калешъ Димка, да се прѣдаде, пашата ке му прости, а тамо — ке си земе и дѣвойката, па да се задоми и да си живѣе мирно. Харно ама Калешъ Димко имъ не хваташе вѣра. Чакъ кога се разплакаха селата отъ Керимчето, тогай нѣ, нѣщо текнало на Калешъ Димка, и му го прати калаузо Бошнако да го бара Керимчето, кждѣ е. Така го барали, барали, па седѣйки си турчето еднажъ обружено у една нива кай жетварки, комититѣ излегли и го хватили, вързали го и прѣбѣгали у Леринското. Послѣ денѣ се чу, оти Калешъ Димко хватилъ Керимчето и сакалъ на баща му 3,000 лири. Брехъ, оплаха бѣше по турцитѣ, учителю! И аги, и бейове тичатъ въ наше село, хора пракятъ, — да го молятъ войводата, само зиянъ да не чини бейчето. Най послѣ самъ беятъ му пратя на Калешъ Димка хаберъ, — нека му докара синотъ у Битоля, дума му бея, Пашата ще го прости, Беятъ пари ке му дае, а ке му земе и чупата, що я люби въ селото ни, въ Лафци де. Дълго имъ не вѣрваше Калешъ Димко, ала го увѣриха, па ей—викнаха вси селяни у Битоля, да идемъ на срѣща, що ке правятъ на Калешъ Димко. Одихъ и азъ. Много свѣтъ се бѣше собралъ, господине, толкова много свѣтъ язъ не съмъ видвалъ. Цѣлата Битоля излѣгоха на прѣчекъ, дори и училищата бѣха се затворили, — учителитѣ со ученицитѣ излѣгоха на прѣчекъ. Димко войвода вървѣше напрѣдъ, со мартинката на рамо, со пицови и ножое на сила-хлжка, со три колани опашани . . . той фжстанъ маслосанъ и тай джепкенъ и джамаданъ . . . гологлафъ, со косата накрената, како нѣкой асланъ, брадата до